

У Донецьку затримали військового, який роздавав зброю терористам

У Донецьку було затримано командира місцевої військової частини, який здав терористам зброю. Про це повідомляє журналіст Мустафа Найем. Військовий здав сепаратистам 1 500 автоматів, 4 000 гранат, 57 000 патронів. Зараз у місті перебуває близько 3 тис. бойовиків. Із них зі Слов'янська — від 700 до 1 300 осіб.

19%

до такого показника у цьому році може прискоритися в Україні інфляція. Така тенденція спостерігається під впливом девальвації гривні та підвищення регульованих тарифів, заявила глава НБУ Валерія Гонтарева.

П'ятеро випускників отримали на ЗНО максимальний результат

За результатами зовнішнього незалежного оцінювання п'ять абітурієнтів отримали по 200 балів із трьох предметів, 50 — із двох. Про це у своєму Facebook повідомив директор Українського центру оцінювання якості освіти Ігор Лікарчук. Двох сотбалників випустили заклади освіти Закарпатської області, Львівської області (1 особа), м. Києва (2 особи).

5

Відомості.інфо

№26 (718)

10 – 16 липня 2014 року

<http://www.vidomosti.info/>

Суспільство

Перед смертю надіслав коханій останнє фото...

Знову сумна звістка сколихнула Володимир-Волинський. Учора кілька сотень людей із квітами, вінками, плачем і невимовною тугою у серці прощалися з Ігорем Упоровим, котрий долучився до своїх небесних побратимів, що навечно лишилися у солдатському строю. І від того біль ятрити і не дає спокою, бо вже вкотре не знаходимо відповіді на такі запитання: чому гинуть наші молоді хлопці? Скільки ще литимуться сльози матерів, сестер, дружин, які випрошують на ту неоголошену війну своїх рідних, а потім ось так їх зустрічають? Чому сиротами лишаються діти, які пам'ятатимуть своїх татусів лише зі знімків? Хто нам відповідь?!

— «Надічко, я вже знаю, як назвемо нашу майбутню донечку — Віолеттою!» — Ігор часто телефонував до мене з Рівненського навчального центру і довго розмовляв не тільки зі мною, а й з її чотирирічною Юлечкою. А вже коли поїхав на Луганщину, то все казав: дуже скучив, хочу до вас, додому, — молода дружина ледве стримує плач, раз у раз погляджує живіт, перев'язаний червоною стрічкою. У такий спосіб заспокоює майбутню маля, що ось-ось попроситься на світ: «Потерпи, донечко, ще трохи. Приїде татко, тоді...»

Ігорю Упорову 30 серпня виповнилося б 30. Але Господь розпорядився по-іншому. Очевидно, забрав його на небеса, щоб звідти охороняв спокій своїх рідних. А вони кажуть, що він і на землі був добрим, співчутливим і чесним, любив дітей, завжди старшим людям місце у маршрутці звільняв і за руку їх переводив через дорогу. Як почув, що у сусіда біда й треба здати кров, то відразу це зробив і ще й друга привів.

— Ще змалечку Ігор мріяв бути військовим, але його переконала, щоб ішов учитися на кухаря. Він послушав, закінчив Сокальське училище, але все казав: то не моє, я піду на службу, — згадує його мама Тамара Пулатівна, котра з чоловіком приїхала на похорон сина з села Залужне Локачинського району. — Ігор відслужив строкову в Львові у внутрішніх військах і зробив, як задумав, — пішов у Володимирі на контрактну

Ігор Упоров посередині

службу. А вже звідти попросився у миротворчі війська у Югославію — з Косово Надійка чекала його півроку. Він дуже любив її, бо у них було чисте незрадливе кохання.

Син і бездомних тварин шкодував. Бувало, позносить до хати котів і собак та й каже: «Мамо, не сварись, усім місця вистачить». Коли вчився у початкових класах, приручив поросля, то воно слідом за ним ходило, він його з рук годував. Уже як одружився і перебрався жити до Надійчиних батьків, то і там чотириліпих не бракувало. Він сільський хлопець — умів траву косити, сіно заготовляв для кроликів, курей завів. Усе старався хоч трохи хагу підрихтувати, бо вона стара і розваливалася, холодильник купив, деякі меблі. Молодятам жилося не легко, але син Надю на роботу не відпускав, усе казав, що дасть раду сам заробити. Як вона, бідна, тепер із дітьми буде? — жінка заломлює руки у відчай.

— У брата я співала на весіллі, коли він одружувався. Молодята зареєстрували шлюб якраз на Спаса, 19 серпня, а 25 вересня 2005 року повінчалися у Василівській церкві, — до розмови долучається сестра, яка, дізнавшись про смерть брата, приїхала з Німеччини.

Мирослава має гарний голос, часто виступала на різних концер-

тах і конкурсах. І навіть Ігор із Надією познайомилися на концерті з її участю. Описав хлопець запросив майбутню дружину на танець, бо сестра ще співала на дискотеці.

— Ми бачились усього кілька разів, потім уже зустрічалися два роки. За увесь цей час він жодного разу не прийшов на побачення без подарунка. Крім фруктів, завжди приносив цукерки, а на день народження дарував м'які іграшки, — згадує дружина. — Повернувшись із Югославії, купив караоке, бо хотів разом із Юлею співати. Так і було. До слова, він і на пологаш був, коли доня мала з'явитися на світ. Тоді взяв її на руки і каже: «Моя Юлічка», — відразу їй ім'я вибрав. Старався, щоб ми мали все необхідне, їздив на заробітки у Тобольськ, а останнім часом працював пакувальником у «Текорі».

Якраз уночі на Благовіщення приносять йому повістку з військкомату. Моя мама у плач, і я Ігорю кажу: «Може, не йди, мені скоро народжувати...» А він: як людям у віці дивитимось? І що, як усі так робитимуть? Уже другого дня зібрався і поїхав. Зо тиждень перебував у Володимирі, потім — у Рівненському навчальному центрі. Ми йому туди передачі пакували. Якраз на травневі свята відпустили його додому на два дні, то пішли з ним на базар, ку-

пили йому берці, деякий одяг, продукти. У середині травня телефонував із Сумського полігону, а вже 17-го поїздом вирушив на Схід. «Де ти?» — питаємо. А він тільки повідомив, що перебуває за 20 кілометрів від Луганська. Додзвонувалися раз у день, і він усе заспокоював, щоб не хвилювалися. Ні на що не скаржився, лише обмовився, що бронезилет, який видають тим, хто заступає на пост, дуже важкий... Одного разу розмовляв з ним і чую якийсь тріск. По звуку зрозуміла, що там стріляють. Запитала про це у чоловіка, а він: то я насіння лузаю... «Ігорюша, — ще питаю, — що ти найбільше хочеш? То ми передамо». А він тільки одне казав: хоч, щоб усе швидше закінчилося.

Тої пам'ятної і страшної суботи Ігор Упоров о 7.46 ранку вислав дружину своє останнє фото. На ньому він стоїть усміхнений у військовому обмундируванні. А вже ввечері до Надійки телефонували з військкомату: «Тримайтеся, ваш чоловік загинув, як Герой...» За попередньою версією, він поспішав на підмогу своїм побратимам, яких обстріляли сепаратисти, коли ті йшли по воду. Зав'язався бій, Ігоря тяжко поранили, він помер у літаку, так і не долетівши до лікарні.

У вівторок тіло загиблого доставили вертольотом до Луцька, а вже звідти, близько 23-ї години, працівники міської ритуальної служби привезли на вулицю Львівську труну, оббиту вишневим оксамитом. Усю ніч сюди йшли знайомі та незнайомі люди, прощались із українським хлопцем зі звичайної селянської родини, який мав щире та сміливе серце. Всі витрапи, пов'язані з захопленням, узяла на себе міська влада.

Вчора домовину із загиблим несли від дому з вулиці Львівської аж до Василівської церкви. Там Ігор вінчався, там, разом із іншими священниками, відслужив панахиду настоятель о. Тарас. Прощалась із коханим і дружина, але медики, побоюючись за неї та здоров'я майбутньої дитини, відпустили її всього на кілька хвилин. Військовий оркестр краєв серце тужливою мелодією, а остання земна дорога нашого патріота омилася гіркими сльозами.

Тетяна АДАМОВИЧ

Локачинський соцзабез відмовляє оформляти виплати через пошту

Сьогодні ми часто говоримо, що чиновники повинні працювати на людину, що вони зобов'язані надавати консультації і максимально робити так, щоб життя простого громадянина стало легшим. Історія, яку «Відомості» почули у Локачах, далека до ідеалу.

Зокрема, начальник місцевого відділення «Укрпошти» Ольга Савицька на запитання про проблеми відповіла, що часто звертаються жителі сіл, яким чиновники відмовляють оформляти належні їм виплати через поштові відділення.

— От і зараз у мене лежать заяви жителів Затурців Лесі Медвідь і Світлани Морозовської. Вони хочуть отримувати «дитячі» гроші через поштові відділення. А їм кажуть: відкривайте рахунок у банку і гроші будете отримувати через карточку.

«Відомості» зацікавило, чому саме так вчиняють посадовці у Локачинському управлінні соціального захисту населення. Його начальниця цими днями у відпусті, а заступниця Лариса Дацюк пояснила: грошей бракує.

— Щоб людина могла отримати гроші через поштові відділення, держава має заплатити поштовий

збір. А це 1,56% від суми призначеної соціальної допомоги. А у нас є кошториси, які ми не можемо перевищувати. Тому через пошту оформляємо платежі лише найбільш незахищеним верствам, інвалідам тощо. Решту громадян просимо оформити платежі через банк, бо там платити нічого не треба.

Дійсно, банкам державі нічого платити не треба. Зате для простих людей, які живуть у селах, така «економія» держави влітає у копійчку. Адже, як правило, банкомати є лише у райцентрах, туди треба доїхати. Безплатно, звісно, ніхто не возить. Та ще й не відомо, чи є гроші на рахунок, чи не має.

— Та ви подивіться, які черги у нас в Локачах біля «Приватбанківського» банкомату, — сказала «Відомостям» молода жителька району, з якою добрилася одним транспортом у Локачі. — Я от їду з двома дітьми і вже годину чекаю автобуса на Війниці. І не відомо, чи будуть сьогодні гроші.

У нашій попутниці дітки були трішки старші — 4 і 5 років. А як жінкам із сіл щомісяця добиратися до райцентру з немовлятами? Гроші ж потрібні завжди.

Ми розуміємо, що у державі кри-

за, але ж не настільки.

— Питання забезпечення фінансовим ресурсом не стоїть, — каже заступник начальника управління фінансів невиробничої сфери департаменту фінансів ОДА Леся Горбачова. — Поштовий збір перераховується у вигляді субвенції з державного бюджету, яка підлягає відшкодуванню.

Іншими словами, компенсації на поштовий збір надходять по мірі звернення. До речі, Постановою Кабміну, де сказано, що заявник сам вирішує, яким способом він хоче отримати допомогу, ніхто не відмінює. Хоч людина, щоб гроші носив поштар, який є у кожному селі, — значить так і має бути. І не чиновникам вказувати мамі з немовлятком, де вона має відкривати рахунок. Держава має бути для людей. І це має проявлятися навіть у дрібницях.

«Відомості» вирішили взяти під контроль виплату соціальної допомоги вищезазначеним жінкам. Дану публікацію відправимо на реагування в Локачинське управління соціального захисту, оскільки переконані: ніякий чиновник не вправі нав'язувати населенню, чіми послугами йому користуватись.

Наталка СЛЮСАР

Щоб не було підтоплення

На очищенні каналу працює техніка Маневичького УВГ

Маневичьке районне управління водного господарства розпочало очищення внутрішньогосподарських каналів Городоцької сільської ради. Кошти на ці роботи, в розмірі майже 50 тисяч гривень, виділили з районного бюджету. Заплановано очистити від замулення понад 1,3 кілометра внутрішньогосподарських каналів.

Окрім цього, Городоцькою сільською радою прийнято рішен-

ня про виділення додаткових коштів у розмірі до 15 тисяч гривень, що дасть змогу збільшити протяжність очищених каналів ще на 0,6 кілометра.

Проведені роботи дозволять відвести надлишкові води із північної околиці села Городок та запобігти підтопленню понад 90 гектарів сільгоспугідь Городоцької осушувальної системи.

Микола ПОДОЛЯНСЬКИЙ